

Udkast fremkom i Begyndelsen af Maret 1848, som i de tidligere Provindsstater, om hvis Gjenoplivelse der nu desto værre synes at diskuteres; men idet jeg erkjender det Udfælgelige, at Debatten nu sluttet, og at den i begge Ting sluttet paa samme Maade, skal jeg ikke yderligere gaae ind derpaa, men slutte med den Erklæring, at jeg agter at stemme for den foreslaaede Dagsorden.

B. Christensen: Ogsaa jeg skal, efter den Udtalelse, vi idag have hørt af den høitærede Udenrigsminister, slutte mig til den Dagsorden, hvorom der her er Tale (Hør!); jeg skal slutte mig dertil, fordi det er mig klart, at den paa ingen Maade kan medføre nogen Vanfælgelighed for Ministeriet, som jeg for min Deel ikke kan ville berede det. Man har sagt, og navnlig har min ærede Gjenbo fra Beile (Lehmann) meent det, at blandt Andre jeg ved denne Leilighed havde viist Noget, som han benævnedes Lunkenhed; jeg troer, at vi skulle og kunne afholde os fra at anføre Stigt om hinanden, thi jeg troer, at det er umuligt, at Noget i denne Sal, han være Minister eller Rigsdagsmand, kan være lunken for et Betsfærdssanliggende som dette. Men noget ganske Andet er det, om den Ene mere, den Anden maaffee mindre kan beherske sig, om den Ene mere, den Anden maaffee mindre troer paa Muligheden af at bringe et andet Resultat tilstede end det, det vil staae i Hans Majestæts Ministres Magt at faae frem, og der maa jeg da strax tilstaae, at, naar man betragter endog blot hvad der er foregaaet i denne Sal, naar man nøie veier, hvad en forhenværende Minister, den ærede Rigsdagsmand for Helsingør (Clausen) har udtalt — naar denne Mand, hvis Villie for en heldig Løsning af dette Spørgsmaal Ingen skal kunne paatvile, og hvis Evne til at trænge ind i det maa være ganske særdeles, netop efter den særdeles Stilling, han har havt, baade tidligere og selv idag erkjender det Farefulde i Stillingen, udtaler alt det, han i sit Inderste og med den alvorligste Belymring frygter, men ikke nævner et eneste Middel til at komme ud derover, naar han, efter at have forladt Ministeriet, ikke udtaler Mistillid til det nærværende Ministerium, men meget mere erkjender, at Forholdene ere saaledes, at man maa bøte

sig for dem — saa veed jeg virkelig ikke, hvad det skalde nytte, eller hvad det skalde lede til, om man udhævede og udviklede alle de tunge Forbold, der beleme os i dette Dødblik. Man har bebrejdet blandt Andre ogsaa mig, at vi, som have villet Forhandlingernes Offentlighed i dette Spørgsmaal, at vi, som saa nylig have stemt for et Forslag fra den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2det District (Bliren-Jinecke), have modsat os den videre Fremme af den Adresse, der nu er tagen tilbage; man maa tillade mig at bemærke, at netop for den, der betragter og fatter de europæiske Forhold saaledes, som de virkelig maae fremstille sig og kunne erkjendes (Hør!), er et Adresseforslag netop fra den Kant meget mere acceptabelt og meget mere nyttigt end et Forslag fra en hvilken som helst anden Kant (Hør!); naar man fra denne Kant vidner om den Besindighed og den Loyalitet, hvormed Danmarks Folkething og Danmarks Rigsdag er gaaet frem, da staaer det fast for mig, at et saadant Vidnesbyrd finder langt mere Tiltro, end naar det kommer enten fra den ærede Rigsdagsmand for Beile (Lehmann), eller f. Ex. — da der har været talt om en Adresse ogsaa derfra — fra den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning). Men selv den Understøttelse, jeg for min Deel vilde have givet til den tidligere Adresses Discussion, var, som det vel vides, betinget, ikke blot deraf, at den skulde affattes med klar Anerkjendelse af Grundloven og af Slesvigs Frihed for tydsk Indflydelse, men den var tillige betinget af, at Ministeriet ikke modsatte sig, thi for mig staaer det fast, at saa længe vi ikke ville udtale en formelig Mistillid til Ministeriet, saalænge skulle og maae vi respectere dets Paastand om, at det ikke kan udtale sig angaaende Stillingen paa Grund af, at Forhandlingerne ere svævende. Jeg vil, saa meget der end kunde opfordre mig til at tale vidtløftigt, især dersom jeg under vort Fædrelands farefulde Stilling kunde tænke paa noget Andet end denne Stilling, dog afholde mig derfra, idet jeg gjentager, at jeg slutter mig til den foreliggende Dagsorden, netop fordi det af Ministeriet er anerkjendt, at den ikke vil vanskeliggjøre dets Stilling (Hør!).